

DOMINGO XXVIII TIEMPO ORDINARIO (CICLO A)

El banquete es una imagen habitual en la Sagrada Escritura para mostrar la alegría del Cielo. El Evangelio nos habla de la boda del hijo, que es Jesucristo. La esposa es la Iglesia. San Pablo, en la Carta a los efesios, compara el matrimonio con el amor de Cristo por su Iglesia. Todos los hombres están invitados a ese banquete. Así lo dice Isaías. Porque al festín han sido invitados pueblos numerosos. El designio salvador de Dios se extiende sobre todos los hombres.

La parábola muestra el drama de los que rechazan la invitación. Una posibilidad real que, con frecuencia, olvidamos. Que Dios quiera que todos los hombres se salven no significa que todos los hombres quieran ser salvados. En el texto se nos muestra una serie de disculpas: cuidar los negocios, atender las tierras o, lo más terrible, responder asesinando a los mensajeros. Aun cuando no todas las actuaciones revisten la misma gravedad, todas tienen una única consecuencia: quedar fuera del banquete.

Por eso para nosotros los católicos es importante la Misa de cada domingo. Quien no acepta la invitación de sentarse al Banquete de la Misa de cada semana, quien rechaza esta invitación por otra cosa, quien siempre encuentra una excusa y tiene cosas más importantes que responder a la llamada que Dios le hace al menos una vez a la semana, que no espere tener un sitio en el Banquete del Cielo. La respuesta a Dios que me invita, no se le da cuando me interesa o cuando me va bien. Quien ha descubierto que Dios es lo más importante, que Dios me ama infinitamente, entonces lo ama sobre todas las cosas. Así lo vive y así lo testimonia.

Y el que no ha ido a Misa el domingo, a no ser por causa grave, no puede comulgar si no ha confesado antes. No puedo decirle al Señor que le quiero mucho, y luego comulgar, si la semana anterior le he dejado plantado, y ni siquiera le he pedido disculpas. Ir a Misa cada domingo, más que un precepto, es una expresión de amor y agradecimiento como respuesta al amor del Señor que ha dado su vida por mí.

La llamada a ser ciudadanos del Cielo es universal y, además, no exige méritos previos, sino simplemente aceptar la invitación con libertad. Decir que sí al Señor, lo hacemos en cada momento de la vida: en cada día y en cada momento, en cada circunstancia.

Igual que nos preparamos para ir a la boda de un familiar o de un amigo, lo hacemos también para asistir a las bodas del Cordero. Jesús es el buen pastor que nos va guiando por el sendero de la vida hacia el lugar donde se celebra la gran fiesta. Por eso ha venido al mundo, para ser nuestro camino. Y en ese caminar nos va preparando para que seamos dignos convidados.

Dios Padre no quiere que nadie falte a la gran fiesta de bodas. Su invitación nos llega constantemente a través de la Iglesia y no podemos desaprovecharla. Que la Virgen nos acompañe en este el camino.

23-ТЯ НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ТИЖНЯ (ЦИКЛ А)

Бенкет - це поширений образ у Святому Письмі, який показує радість Неба. Євангеліє розповідає нам про весілля сина, яким є Ісус Христос. Нареченою є Церква. Святий Павло в Посланні до Ефесян порівнює шлюб з любов'ю Христа до своєї Церкви. Всі люди запрошені на цей бенкет. Про це говорить Ісаїя. Бо багато народів були запрошені на бенкет. Божий план спасіння поширюється на всіх людей.

Притча показує драму тих, хто відмовляється від запрошення. Реальна можливість, про яку ми часто забуваємо. Той факт, що Бог хоче, щоб усі люди спаслися, не означає, що всі люди хочуть спастися. У тексті нам показано цілий ряд вибачень: турбота про бізнес, догляд за землею або, що найжахливіше, відповідь у вигляді вбивства посланців. Хоча не всі вчинки однаково серйозні, всі вони мають один наслідок: залишитися поза бенкетом.

Ось чому для нас, католиків, важлива недільна Меса. Той, хто не приймає запрошення сісти за бенкет щотижневої Меси, хто відкидає це запрошення заради чогось іншого, хто завжди знаходить відмовку і має важливіші справи, ніж відповісти на Божий заклик хоча б раз на тиждень, не повинен розраховувати на місце на небесному бенкеті. Відповідь Богові, який мене запрошує, я даю не тоді, коли мені це цікаво або коли мені це вигідно. Хто відкрив для себе, що Бог є найважливішим, що Бог любить мене безмежно, той любить Його понад усе. Так він живе і так він про це свідчить.

А той, хто не пішов у неділю на Службу Божу, хіба що з поважної причини, не може причащатися, якщо перед тим не пішов до сповіді. Я не можу сказати Господу, що я його дуже люблю, а потім причащатися, якщо за тиждень до цього я його підвів, і навіть не вибачився перед ним. Ходити на Месу щонеділі - це більше, ніж припис, це вираз любові і вдячності у відповідь на любов Господа, який віддав за мене своє життя.

Заклик бути громадянами Неба є універсальним і, крім того, не вимагає попередніх заслуг, а просто вільно прийняти запрошення. Ми говоримо Господу "так" кожної миті нашого життя: кожного дня, кожної миті, за будь-яких обставин.

Подібно до того, як ми готуємося піти на весілля родича чи друга, так само ми готуємося бути присутніми на весіллі Агнца. Ісус - добрий пастир, який веде нас життєвим шляхом до місця, де святкується велике свято. Саме для цього він прийшов у світ, щоб бути нашою дорогою. І на цій дорозі він готує нас, щоб ми були гідними гостями.

Бог Отець не хоче, щоб хтось пропустив великий весільний бенкет. Його запрошення постійно лунає до нас через Церкву, і ми не можемо його пропустити. Нехай Богородиця супроводжує нас у цій подорожі.